

[Henrik Jensen.]

finder ikke Anledning til at komme ind paa en nærmere Omtale af dets Enkeltheder, da det ved første Behandling i sidste Rigsdagssamling var Genstand for en rigtig grundig Drøftelse. Jeg vil dog ikke undlade ligesom i Fjor at udtale min Tilfredshed med, at den højtærede Indenrigsminister har forelagt Lovforslaget her i Tinget. Det forekommer mig, at der siden da har foreligget adskilligt, som gør det paakrævet at faa en Ændring i den Hjelpekasselovgivning, vi har i Øjeblikket.

I det foreliggende Lovforslag er der dog i § 4, sidste Stykke, et Par Ændringer i Forhold til det, der forelaa i Fjor. Der bestemmes for det første, at overfor Familieforsørgere eller enlige Personer, der paa fyldestgørende Maade kan godtgøre, at de af en eller anden Aarsag har faaet deres Erhvervsevne betydeligt nedsat, kan der afviges — naar den fornødne Erkendelse heraf er til Stede hos Hjelpekassen og Kommunalbestyrelsen — fra Bestemmelserne om det Tidsum, der skal forløbe, fra Maksimalbeløbet er naaet, og til der igen kan faas Hjælp af Hjelpekassen. For det andet bestemmes det, at for saa vidt saadanne Personer er fyldt 60 Aar, kan der under de samme Forudsætninger afviges fra Bestemmelsen om det Maksimalbeløb, som er fastsat i § 4, 2det Stykke.

Selv om det maa erkendes, at der ved Lovforslagets første Behandling i sidste Rigsdagssamling ikke var udelt Tilfredshed med det fra alle Sider, er det dog mit Haab, at Lovforslaget nu med de Ændringer, der er tilføjet, Ændringer, der efter min Mening er af betydelig Værdi for dem, der i særlig Grad kommer ud for at trænge til Hjælp fra Hjelpekassen, maa danne et godt Grundlag for et kommende Udvalgsarbejde, saaledes at vi kan naa til en Gennemførelse af en ny Hjelpekasselov. I et saadant Udvalgsarbejde er mit Parti villigt til at deltage med det Formaal at faa gennemført en ny Hjelpekasselov paa det foreliggende Lovforslags Grundlag.

Hækkerup: Den ærede foregaaende Taler har ganske Ret i, at det foreliggende Lovforslag med en enkelt Undtagelse er ganske enslydende med det Forslag til en ny Hjelpekasselov, som vi behandlede her i Tinget den 26. Marts i Aar. Jeg redegjorde den Gang ret udførligt for mit Partis Standpunkt til de fleste af de Bestemmelser, hvori Lovforslaget adskilte sig fra den nu-gældende Hjelpekasselov, og jeg kan derfor i Dag fatte mig ret kort.

Jeg advarede i Foraaret mod Vedtagelsen af Lovforslaget, idet jeg betonedede, at Vedtagelsen vilde betyde, at der blev skabt Sorg og Bitterhed, Savn og Nød i Tusinder af Hjem Landet over, og at Vedtagelsen yderligere vilde berede dem, der har med Hjelpekassearbejdet og Forsørgelsesvæsenet at gøre rundt om i Kommunerne, overmaade store Vanskeligheder. Jeg skal gerne erkende, at den lille Ændring, som er føjet til Lovforslaget, sidste Stykke i § 4, indeholder en Forbedring, men denne Forbedring er dog saa ringe, at jeg desuagtet Ord til andet maa fastholde min Kritik fra i Foraaret og fastholde vor Modstand mod det.

Lovforslaget var i Foraaret ledsaget af et Talmateriale, som skulde bevise, at efter det kunde der i det store og hele ydes samme Hjelpekassehjælp Landet over, som der var ydet i det forudgaaende Finansaar, Finansaaret 1926—27. Efter begge Lovforslag kan der i alt anvendes 8 369 000 Kr. i Hjelpekassehjælp, og i Finansaaret 1926—27 var der anvendt 8 400 000 Kr. Disse Tal lyder i sig selv ikke saa afskrækkende, men der er glemt to vigtige Forhold, og derfor beviser Tallene i Virkeligheden ingenting. For det første har man ikke taget i Betragtning, at Trangen til Hjelpekassehjælp er meget forskellig i de forskellige Kommuner. Som Helhed er Trangen naturligvis størst i Byerne og da navnlig i de udprægede Industri- og Arbejderbyer, de Byer, der hyppigst er ramt haardst af Krisen, men ogsaa for Landkommunerne er Trangen meget forskellig. Der er Steder, hvor man næsten ikke bruger Hjelpekassen, formentlig fordi de sociale Forhold er saaledes, at der ikke er nogen særlig Grund til at bruge den. Og der er andre Landkommuner, ogsaa rene Landbrugskommuner, hvor der ikke findes Industri eller bymæssig Bebyggelse, der anvender Hjelpekassehjælp i næsten samme Udstrækning, som Tilfældet er i de mest udprægede Industri- og Arbejderkommuner i Byerne. Og det nytter jo ikke, at Forslaget berettiger en hel Del Kommuner til at bruge Penge, som disse Kommuner ikke behøver, medens man forbyder andre Kommuner at anvende det Beløb, som er nødvendigt, hvis de skal løse deres Opgaver i samme Udstrækning, som Tilfældet har været, siden vi fik den sidste Hjelpekasselov af 1913. Hertil kommer, at i 1926—27 havde vi jo endnu den ekstraordinære Arbejdsløshedsunderstøttelse. Den blev, som vi alle ved, ophævet 1. Oktober i Fjor, og dette har ganske naturligt betydet,